Hänen asentonsa on vankka ja järkkymätön, kädessään hänellä kilpi ja kilvessä risti, Temppeliritariksi hänet on ristitty, puolustaa hän heikkoja pahuudelta. Toisessa kädessä hänellä on miekka, joka loistaa valoa ja kunniaa, taistellut on hän monessa sodassa, siksi on ja elää surussa. ”Miks’ elän mä, vaik’ monet ei?” ”Olenko minä valtuutettu elämän ottamaan?” Vastausta ei hänelle kuulu, mut sydämessään tuntee jonkin liikahtavan. ”Et elämää vie väkisin, vaan toista kunnioittaen.” ”Ei ole oma valintasi, vaan sinun kuntasi.” ”Jos et tyytyväinen ole, poistu ja etsi oma kohtalosi.” Ritari vaikenee ja paikaltansa vartiosta poistuu. Ei häntä enää nähdä vartiossa sotisovassa, eikä muiden ritareidenkaan seurassa, lähitienoilta häipyy kaikki paha, kaikelta pahalta tuntematon suojelee. Ei jää koskaan pelastajasta jälkiä, eikä mitään koskaan pyydä, ei palkkiota eikä kiitosta.